

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 15 grudnia 2016 roku w sprawie z powództwa Kancelarii (...) S.A. w K. przeciwko P. K. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Kutnie oddalił powództwo.

Apelację od tego wyroku złożył powód zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie przepisu art. 236 kpc poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie wydania postanowień dowodowych odnoszących się do poszczególnych wniosków dowodowych, a przy tym dokonanie oceny tychże dowodów, w sytuacji, gdy sąd nie może opierać postępowania dowodowego w oparciu o dowody prawidłowo niewprowadzone do postępowania oraz art. 339 § 2 kpc poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie przez Sąd Orzekający analizy przedstawionych przez Powoda twierdzeń i dopiero po ich negatywnej ocenie przeprowadzenie postępowania dowodowego, w sytuacji gdy w/w przepis przy spełnieniu przesłanek do wydania wyroku zaocznego nakłada obligatoryjny obowiązek dokonania oceny twierdzeń Powoda.

Z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia przedmiotowego zarzutu, skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 233 § 1 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. brak wszechstronnego rozważania zebranego w sprawie materiału przez Sąd Orzekający i odmówienie mocy dowodowej przedłożonym w sprawie dokumentom, w sytuacji gdy przedmiotowe dokumenty winne być traktowane jako dowody należycie wykazujące istnienie przysługującej Powodowi należności,

- art. 232 zd. 2 kpc poprzez jego niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania stron – Strony Pozwanej, w sytuacji, gdy zdaniem Sądu (czemu Powód konsekwentnie zaprzecza) w sprawie brak było środków dowodowych,

- art. 308 § 1 kpc przez jego niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd I Instancji dowodów przedłożonych w postępowaniu dokumentów jako dowodów utrwalonych za pomocą urządzeń wskazanych w/w przepisie,

- art. 208 § 1 kpc poprzez jego niezastosowanie, i, w przypadku powzięcia wątpliwości przez Sąd Orzekający, zaniechanie wezwania Strony Powodowej do przedstawienia dowodów oraz zajęcia stanowiska, celem wyjaśnienia wątpliwości Sądu.

W związku z tym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty 1530 zł wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie I sprawy Sądowi instancji do ponownego rozpoznania w całości wraz z obowiązkiem orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania prawidłowości ustaleń Sądu Rejonowego i w pełni je podzielił. Wbrew zapatrywaniom strony apelującej zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd wnikliwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nakazuje

w pełni podzielić stanowisko Sądu I instancji, że przedstawione dowody nie dawały podstaw do uwzględnienia powództwa.

W realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego uzasadnione wątpliwości budziły twierdzenia powoda. Tym samym nie uzasadniały one uwzględnienie żądań pozwu. Wskazać w tym miejscu należy, że przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego - domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Jednocześnie zaś wymaga podkreślenia, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego; stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30). Innymi słowy, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2013 roku, I ACa 494/13, Lex numer 1378705).

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji słusznie uznał, że w realiach niniejszej sprawy powód nie wykazał podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia. Powód swoje żądanie wywodził bowiem z zawartej z pozwanym umowy pożyczki. Wprawdzie powód do pozwu dołączył ramową umowę pożyczki, co pozwala poczynić ustalenia odnośnie zasad udzielania pożyczek pożyczkobiorcom w ramach prowadzonej przez (...) Spółka z o. o. działalności gospodarczej, jednakże analiza zapisów tej umowy oraz pozostałych dokumentów odnoszących się do opisanej w pozwie umowy pożyczki, nie dają podstaw do przyjęcia, że strony faktycznie łączyła umowa pożyczki nr (...). Poza wskazaniem, że za pośrednictwem należącej do cedenta platformy internetowej www.kredito24.pl została zawarta umowa pożyczki o numerze (...) na kwotę 1.000,00 zł, powód nie sprecyzował jakie dalsze należności składają się na dochodzoną pozwem kwotę 1.530,00 zł, nie przedłożył potwierdzenia przekazania wskazanej kwoty pożyczki na rachunek bankowy należący do pozwanego, za takie potwierdzenie nie może być traktowany dołączony do pozwu wydruk podglądu przelewu.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że powód nie przedstawił żadnych dowodów dla wykazania zasadności, jak też wysokości zgłoszonego żądania. Powód nie wykazał, że pierwotnego wierzyciela i pozwanego faktycznie łączyła umowa pożyczki. Powód do pozwu dołączył jedynie wydruk umowy ramowej pożyczki, wydruk ten nie został opatrzony jakimkolwiek podpisem. Tymczasem obowiązek złożenia podpisu przez pożyczkobiorcę wynika wprost z postanowień wskazanej umowy. Powód nie przedłożył ani oryginału umowy, ani nawet potwierdzonej za zgodność jej kopii, a jedynie wydruk postanowień umowy ramowej pożyczki. Należy zauważyć, że dopiero po złożeniu niezbędnych podpisów pod umową następowało uruchomienie środków we wnioskowanej wysokości oraz ich wypłacenie na rachunek bankowy wskazany przez klienta we wniosku o pożyczkę. Powód nie przedłożył podpisanego egzemplarza umowy, nie wykazał, że pozwany dopełnił czynności związanych z zakończeniem procesu rejestracyjnego klienta opisanego w warunkach umowy ramowej pożyczki, co było warunkiem udzielenia pożyczki. Nie sposób zatem przyjąć, że strona powodowa wykazała, aby pozwany w jakikolwiek sposób wyraził zgodę na przedstawione przez powoda warunki umowy pożyczki, a przelew z dnia 22 października 2014 r. został dokonany w dobro rachunku pozwanego. Należy zauważyć, że samo przekazanie środków nie oznacza zawarcia przez strony umowy na warunkach wskazanych przez powoda. Powód w uzasadnieniu pozwu powoływał się na umowę pożyczki nr (...) dnia 22 października 2014 r., przy czym do pozwu załączył jedynie umowę ramową pożyczki.

Z załączonych do sprawy dokumentów nie wynika fakt złożenia przez pozwanego oświadczenia woli o zawarciu wskazanej pożyczki, brak podpisu pozwanego na umowie ramowej pożyczki. Ponadto żaden ze złożonych dowodów nie potwierdza, że pozwany dokonał jakiegokolwiek przelewu na rzecz pożyczkodawcy, co skutkowałoby przyjęciem akceptacji przez pozwanego warunków wynikających z treści złożonej umowy ramowej pożyczki. Pomimo braku dowodu przelewu opłaty rejestracyjnej powód mógł wykazać zawarcie umowy poprzez przedstawienie podpisanej umowy pożyczki, jednakże powód tego nie uczynił, załączając jedynie projekt umowy. Powód nie załączył również potwierdzenia doręczenia pozwanemu umowy, czy też warunków pożyczki, brak także jakiegokolwiek dowodu przekazania do dyspozycji pozwanej kwoty pożyczki, dowodem takim nie może być bowiem wydruk podglądu przelewu z karty 18 akt sprawy, który nawet nie jest dokumentem, nie zawiera danych identyfikujących pozwanego, wskazany jest tylko nr rachunku odbiorcy i odbiorca (...). W konsekwencji nie sposób przyjąć, iż powód wykazał fakt zawarcia z pozwanym umowy pożyczki w dniu 22 października 2014 r. o numerze bz128i na kwotę 1.000,00 zł, na którym zostało oparte roszczenie sformułowane w pozwie. Należy ponadto zauważyć, że powód nie przedstawił formularza informacyjnego zawierającego informacje na temat kwoty udzielonej pożyczki, wysokości oprocentowania, całkowitej kwoty spłaty oraz rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, formularza z harmonogramem spłat, dowodu doręczenia formularza pozwanemu.

To strony decydują jaki materiał dowodowy chcą przedstawić sądowi na potwierdzenie prawdziwości swych twierdzeń. Strony zatem, nie zaś Sąd poszukują prawdy materialnej, natomiast Sąd ma zadbać o to, aby reguły postępowania obowiązujące przy jej dochodzeniu zostały zachowane. Rola Sądu ograniczona była jedynie do oceny, czy zgłoszone przez stronę powodową fakty mają w świetle przepisów prawa materialnego istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd nie ma obowiązku zastąpienia własnym działaniem bezczynności stron. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkowało przegraniem procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Dlatego w obliczu dokumentów załączonych przez powoda do pozwu w niniejszej sprawie niezrozumiały całkowicie jest zarzut naruszenia przepisu art. 236 kpc poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie wydania postanowień dowodowych odnoszących się do poszczególnych wniosków dowodowych.

Skarżący nie przedstawił jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń jak i zaskarżonego rozstrzygnięcia. Uzasadnienie zawarte w apelacji stanowi jedynie polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, ponieważ skarżący poprzestał jedynie na własnej ocenie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dlatego niezasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. brak wszechstronnego rozważania zebranego w sprawie materiału przez Sąd Orzekający i odmówienie mocy dowodowej przedłożonym w sprawie dokumentom jak również zarzut naruszenia przepisu art. 232 zd. 2 kpc poprzez jego niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania strony pozwanej, w sytuacji, gdy z powodu bezczynności pozwanego Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.